

KOHTUJURISTI ETTEPANEK

JULIANE KOKOTT

esitatud 11. jaanuaril 2007¹(1)

Kohtuasi C-184/05

Twoh International B. V.

versus

Staatssekretaris van Financiën

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden)

Kuues käibemaksudirektiiv – Artikli 28c A osa punkt a – Ühendusesisene tarne – Maksuvabastus – Tõendile esitatavad nõuded – Direktiiv 77/799/EMÜ –Määrus (EMÜ) nr 218/92

I. Sissejuhatus

1. Käesoleva eelotsusetaotlusega soovib Hoge Raad der Nederlanden teada, kuidas tõlgendada kuuendat käibemaksudirektiivi⁽²⁾ ning teisi maksuhaldurite vastastikust abi reguleerivaid õigusakte. Sisuliselt seisneb küsimus selles, kas maksuhaldur on kohustatud hankima teavet teisest liikmesriigist, kui maksukohustuslane ei suuda ise tõendada, et ta on eksportinud maksust vabastatud ühendusesisese tarne, kuna teises liikmesriigis asuv ostja ei ole talle nõutavaid kinnitusi või dokumente edastanud. Need küsimused on tihedalt seotud kohtuasjas C-409/04: Teleos jt ning kohtuasjas C-146/05: Collée tekkinud küsimustega, mille kohta ma täna samuti ettepanekud esitan.

II. Õiguslik raamistik

A. Ühenduse õigus

2. Nõukogu 16. detsembri 1991. aasta direktiiviga 91/680⁽³⁾ millega täiendatakse maksupiiride kaotamise eesmärgil ühist käibemaksusüsteemi ning muudetakse direktiivi 77/388/EMÜ, lisati kuuendasse direktiivi uus XVIa jaotis (liikmesriikidevahelise kaubanduse maksustamise üleminekukord, artiklid 28a–28m). Need sätted on endiselt kohaldatavad, kuna seni ei ole veel liikmesriikidevahelise kaubanduse osas vastu võetud ettevõtluse käigus teostatava kaubaveo maksustamise lõplikku regulatsiooni.

3. Kuuenda direktiivi artikli 28c A osa reguleerib maksuvabasid kaubatarneid. Selle kohaselt:

„vabastavad liikmesriigid enda kehtestatud tingimustel, mille eesmärk on tagada maksuvabastuse nõuetekohane ja arusaadav kohaldamine ning ära hoida võimalikku maksudest kõrvalehoidumist, maksustamise vältimist ja muid kuritarvitusi, maksust järgmised tegevusalad:

a) kaubatarned, nagu on määratletud artiklis 5 ja artikli 28a lõike 5 punktis a, mille [müüja või kauba omandaja või neist ühe nimel tegutsev isik] lähetab või veab ühenduse territooriumil väljapoole artiklis 3 nimetatud territooriumi teisele maksukohustuslasele või mittemaksukohustuslasest juriidilisele isikule, kes sellena tegutseb, muus liikmesriigis kui kauba lähetamise või veo lähteliikmesriik. [Täpsustatud tõlge]

[...]

4. Kuuenda direktiivi artikkel 22 reguleerib maksu tasumise eest vastutava isiku formaalseid kohustusi ning sätestab käesolevale juhtumile kohaldatavas redaktsioonis(4) muu hulgas järgmist:

„2. a) Maksukohustuslane peab pidama piisavalt üksikasjalikku raamatupidamisarvestust, mis võimaldab käibemaksu kohaldada ja maksuhalduri poolt kontrollida.

[...]

3. a) Maksukohustuslane väljastab tema poolt teisele maksukohustuslasele või mittemaksukohustuslasest juriidilisele isikule tarnitud kauba või osutatud teenuste kohta arve või selle aset täitva dokumendi. Maksukohustuslane väljastab arve või selle aset täitva dokumendi ka artikli 28b B osa lõikes 1 nimetatud kauba kohta ning artikli 28c A osas sätestatud tingimustel tarnitud kauba kohta. Maksukohustuslane säilitab iga väljastatud dokumendi koopia.

[...]

4. a) Maksukohustuslane esitab deklaratsiooni tähtajaks, mille määravad liikmesriigid. [...]

b) Deklaratsioonis tuleb esitada kõik sissenõutavaks muutunud maksu ning tehtavate mahaarvamiste arvutamiseks vajalikud andmed, sh vajaduse korral ning kui see on vajalik maksubaasi kindlaksmääramiseks, nimetatud maksu ja mahaarvamisega seotud tehingute kogusumma ning maksuvabade tehingute summa.

c) Deklaratsioonis tuleb samuti esitada:

– ühelt poolt, artikli 28c A osas nimetatud kaubatarnete käibemaksuta kogusumma, millelt maks on muutunud sissenõutavaks deklareerimisperioodil.

– [...]

6. [...]

b) Iga registreeritud käibemaksukohustuslane esitab ka kokkuvõtliku aruande omandajate kohta, kes on registreeritud käibemaksukohustuslasena ja kellele ta on tarninud kaupu artikli 28c A osa punktide a ja d kohaselt, [...]

[...]

Kokkuvõtlikus deklaratsioonis esitatakse:

– [...]

– number, mille järgi eristatakse käibemaksukohustuslasest kaubaomandajaid mõnes muus liikmesriigis ja mille järgi neile kaupu tarniti; [...]

7. [...]

8. Liikmesriigid võivad maksukohustuslaste siseriiklike ja liikmesriikidevaheliste tehingute võrdse kohtlemise põhimõtet järgides kehtestada maksu nõuetekohaseks kogumiseks ning maksudest kõrvalehoidumise ärahoidmiseks vajalikuks peetavaid muid kohustusi tingimusel, et sellised kohustused ei too liikmesriikidevahelises kaubanduses kaasa formaalsusi piiriületamisel.”

5. Nõukogu 19. detsembri 1977. aasta direktiivi 77/799/EMÜ liikmesriikide pädevate asutuste vastastikuse abi kohta otsese maksustamise valdkonnas(5) kohaldatakse vastavalt direktiivi artikli 1 lõikele 1 eeskätt teabele seoses käibemaksu määramise ja kogumisega. Direktiivi 77/799 artikli 2 lõige 1 sätestab:

„Liikmesriigi pädev asutus võib teise liikmesriigi pädevalt asutuselt seoses konkreetse juhtumiga taotleda artikli 1 lõikes 1 osutatud teabe edastamist. Taotluse saanud liikmesriik ei pea taotlust täitma, kui näib, et taotluse esitanud riigi pädev asutus ei ole ammendanud oma tavapäraseid teabeallikaid, mida oleks asjaolusid arvesse võttes võinud taotletava teabe saamiseks kasutada soovitava tulemuse saavutamist ohtu seadmata.”

6. Vastavalt nimetatud direktiivi artiklile 3 vahetavad liikmesriigid teatavatel juhtudel teavet automaatselt. Artikli 4 kohaselt teavitavad liikmesriigid eriliste asjaolude kokkusattumisel sellest üksteist omaalgatuslikult.

7. Nõukogu 27. jaanuari 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 218/92 halduskoostöö kohta kaudsete maksude valdkonnas (käibemaks)(6) artikli 4 kohaselt peab iga liikmesriigi pädev asutus elektroonilist andmebaasi, milles ta säilitab ja töötleb andmeid, mida ta kogub kuuenda direktiivi artikli 22 lõike 6 punkti b alusel. Nende andmete alusel jagavad liikmesriigid vastastikku konkreetset teavet või saavad vastavaid andmeid isegi vahetult küsida.

8. Määruse nr 218/92 artikkel 5 reguleerib muu teabe vahetust teatavatel juhtudel järgmiselt:

„1. Kui artikliga 4 ettenähtud teave ei ole piisav, võib liikmesriigi pädev asutus teatavatel juhtudel alati nõuda lisateavet. Taotluse saanud asutus edastab neile kogu nõutud teabe esimesel võimalusel ja igal juhul hiljemalt kolme kuu jooksul taotluse saamisest.

2. Lõikes 1 kirjeldatud juhul esitab taotluse saanud asutus taotluse esitanud asutusele vähemalt arvete numbrid, kuupäevad ja väärtused, mis on seotud konkreetsete isikutevaheliste tehingutega asjaomastes liikmesriikides.”

9. Taotluse saanud liikmesriik peab vastavalt määruse nr 218/92 artiklile 7 esitama teabe vaid siis, kui:

„– taotluse esitanud pädeva asutuse nõutud teabe hulk ja laad ei põhjusta taotluse saanud asutusele teatava ajavahemiku jooksul ebaproportsionaalset halduskoormust,

– taotluse esitanud asutus on kasutanud kõiki tavapäraseid teabeallikaid, mida ta kõnealustel tingimustel nõutud teabe saamiseks kasutada sai, ohustamata soovitud tulemuse saavutamist,

– taotluse esitanud asutus taotleb abi üksnes juhul, kui ta ise on võimeline osutama samasugust abi teise liikmesriigi pädevale asutusele.”

10. 1. jaanuaril 2004 jõustus nõukogu 7. oktoobri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1798/2003(7) halduskoostöö kohta käibemaksu valdkonnas ja määruse (EMÜ) nr 218/92 kehtetuks tunnistamise kohta, kuhu olid koondatud vastastikust abi käibemaksu valdkonnas puudutavad eeskirjad. Määruse artikkel 5 reguleerib teavet käsitlevaid taotlusi. Määruse nr 1798/2003 artikkel 40 sisaldab teabe esitamise kohta sarnaseid tingimusi kui direktiivi 77/799 artikli 2 lõike 1 teine lause ning määruse nr 218/92 artikkel 7.

B. Siseriiklik õigus

11. Vastavalt 1968. aasta Wet op de omzetbelasting'i (käibemaksuseadus) § 9 lõike 2 punktile b koosmõjus selle seaduse juurde kuuluva II tabeli punkti a alapunktiga 6 on ühendusesiseste tarnete maksumäär null protsenti. 1968. aasta Uitvoeringsbesluit omzetbelasting'i (käibemaksuseaduse rakendusmäärus) § 12 kohaselt kohaldatakse maksuvabastust siis, kui selle eeldused tulenevad raamatupidamisest või dokumentidest.

12. Seoses tehingutega, mille puhul tuleb kaubale järele minna, kehtestab 20. juuni 1995. aasta Besluit van de Staatssecretaris van Financiën nr VB 95/2120 (rahandusministri määrus, edaspidi „38. teadaanne”)(8) § 4 lõige 3 ühendusesisese tarne tõendamisele järgmised nõuded:

„Kaupade välismaisele ostjale „tehasest” või „laost” tarnimisel (edaspidi „tehingud, mille puhul tuleb kaubale järele minna”) ei tulene tarne ühendusesisene iseloom [...] veokirjast või tarnija vastavatest veoga seonduvatest dokumentidest. Siiski võib tarnija teatavatel asjaoludel olla ka sellises olukorras veendunud, et välismaine ostja veab kaubad teise liikmesriiki. Täiendavalt juba tarnija käsutuses olevatele dokumentidele ja registreeritud andmete kogumile peab sel juhul olema tegemist kindla ostjaga, välja arvatud juhul, kui tarnija teab, et sellele ostjale sooritatud ühendusesisesed tarded on põhjustanud probleeme, kusjuures ostja peab olema lisaks esitanud allpool toodud tähenduses kinnituse. Tarnitud kaupu vastuvõtva isiku allkirjastatav kirjalik kinnitus peab sisaldama vähemalt ostja nime ning juhul, kui ostja ei võta kaupu isiklikult vastu, selle isiku nime, kes teeb seda ostja nimel, kaupu vedava sõiduki registreerimisnumbrit, selle arve numbrit, kus on tarnitud kaubad määratletud kohta, kuhu kaupadele järele läinud isik kaubad veab ning ostja nõusolekut anda maksuhaldurile viimase taotlusel täpsemaid andmeid kaupade sihtkoha kohta. Selle kinnituse näidis on lisana lisatud.

Tarnijal puudub sellises olukorras õigus nõuda nullmäära kohaldamist tehingutele, mille puhul tuleb kaupadele järele minna, kui puudub kindel ostja ning kaupade eest tasutakse sularahas ja kui tarnijal puuduvad muu hulgas ka tarne ühendusesisest iseloomu tõendavad dokumendid, st juhtudel, mil peale välismaise ostja nimele koostatud arve (millel on ära näidatud ostja välismaine käibemaksukohustuslasena registreerimise number) puuduvad dokumendid, millest nähtuks tarne ühendusesisene iseloom. Neil asjaoludel saab tarnija vältida maksu vormistustjärgse sissenõudmise ohtu sellega, et ta lisab ostjale esitatavale arvele Madalmaade käibemaksu. Ostja peab kaupade teise liikmesriiki viimisel seda Madalmaade maksuhaldurile deklareerima. Sel moel saab ta arvele lisatud Madalmaade käibemaksu maha arvutada.”

III. Asjaolud ja eelotsuse küsimus

13. Twoh International B. V.?It (edaspidi „Twoh”) nõuti vormistustjärgse sissenõudmise teatega käibemaksu ning trahvi tasumist 1996. aastal sooritatud tarnete eest. Twohi arvates olid nimetatud tarded ühendusesiseste tarnetena maksust vabastatud. Maksuhaldur jättis maksuvabastuse siiski kohaldamata, kuna Twoh ei suutnud esitada kauba teise liikmesriiki lähetamise või vedamise kohta piisavaid tõendeid. Twoh väitis vastu, et Madalmaade maksuhaldur pidi tarnete ühendusesisese iseloomu kinnitamiseks nõudma direktiivi 77/799 ja määruse nr 218/92 alusel sihtriikide maksuhaldurilt teavet. Maksuhaldur keeldus seda tegemast. Esimeses astmes jäi

Twohi põhinõue täielikult rahuldamata.

14. Kassatsioonmenetluse raames esitas Hoge Raad 22. aprilli 2005. aasta määrusega Euroopa Kohtule EÜ artikli 234 alusel eelotsusetaotluse järgmises küsimuses:

„Kas kuuenda direktiivi artikli 28c A osa punkti a tuleb koosmõjus direktiiviga [77/799] vastastikuse abi kohta ning määrusega [nr 218/92] tõlgendada nii, et juhul, kui liikmesriik, mille kaudu kaup ühendusse sisenes, ei ole edastanud olulisena käsitletavat teavet, peab liikmesriik, milles toimub kauba lähetamine või vedamine, taotlema teavet liikmesriigilt, mille kaudu kaup ühendusse oletatavasti sisenes, ning võtma saadud teavet arvesse kaupade lähetamist või vedamist puudutavate tõendite uurimisel?”

15. Euroopa Kohtu menetluses esitasid märkusi Twoh, Prantsuse valitsus, Iirimaa ja Itaalia, Madalmaade, Poola ning Portugali valitsus ja Euroopa Ühenduste Komisjon.

IV. Õiguslik hinnang

16. Nagu ma oma tänases ettepanekus kohtuasjas Teleos jt märkisin, eeldab ühendusesisese tarne maksust vabastamine kuuenda direktiivi artikli 28c A osa punkti a tähenduses, et tarnitav kaup lähetatakse või veetakse teise liikmesriiki ja on seetõttu päritoluriigist füüsiliselt välja viidud.(9)

17. Seejuures tuleb silmas pidada, et kuues direktiiv määrab käibemaksu väga laia kohaldamisala ning maksuvabastusi, mis kujutavad endast sellest põhimõttest, tuleb kitsalt tõlgendada.(10) Isik, kes tugineb sellisele erandile, peab tõendama, et erandi esinemise tingimused on täidetud. Selleks et tagada kuuenda direktiivi korrakohane rakendamine, ei ole tarnijal võimalik mitte mingil tingimusel loobuda kohustusest tõendada kaupade päritoluriigist väljavedu, mis on ühendusesisese tarne maksust vabastamise eelduseks.

18. Nagu tuleneb kuuenda direktiivi artikli 28c A osa sissejuhatavast lausest, on liikmesriikide ülesanne määrata kindlaks formaalsed nõuded ühendusesisese tarne maksuvabastuse tingimuste täitmise tõendamiseks.(11) Kuuenda direktiivi artikli 22 lõike 8 kohaselt võivad liikmesriigid lisaks kehtestada maksukohustuslasele muid kohustusi, mida nad peavad vajalikuks maksu nõuetekohaseks kogumiseks ning maksudest kõrvalehoidumise ärahoidmiseks.(12) Kuuenda direktiiviga liikmesriikidele jäetud tegevusruumi kasutamisel peavad viimased võtma siiski arvesse EÜ asutamislepinguga seatud piire, direktiivi enda mõtet ja eesmärki ning õiguse üldpõhimõtteid, nagu proportsionaalsuse põhimõte.(13)

19. Madalmaade õiguses reguleeritakse selliste tehingute tõendamisele kohalduvaid nõudeid, mille puhul tuleb kaupadele järele minna, täpsemalt 38. teadaandes. Ei eelotsusetaotluse esitanud kohus ega kumbki pooltest ei kahelnud selles, et need nõuded on kooskõlas kuuenda direktiivi või õiguse üldpõhimõtetega.

20. Nagu tuvastas asja menetlenud kohus, ei esitanud Twoh põhikohtuasjas siiski 38. teadaande nõuetele vastavaid tõendeid tarnitud kaupade Madalmaadest teise liikmesriiki ostja poolt vedamise kohta. Twoh leiab aga, et maksuhaldur on direktiivi 77/799 ning määruse nr 218/92 alusel kohustatud tarnete piiriülese iseloomu kinnitamiseks taotlema sihtriikide maksuhalduritelt teavet.

21. Twohi seisukohtadega ei saa nõustuda.

22. Direktiivi 77/799 eesmärk on arendada liikmesriikidevahelist abi andmist ning teabevahetust, selleks et võidelda maksupettustega.(14) Sama eesmärk on ka määrusel nr

218/92, mis täiendab kaudsete maksude valdkonnas direktiivi 77/799.(15) Vajadus teabevahetussüsteemi järele, mis rakendati määrusega nr 218/92, tekkis eeskätt siseturu loomise ning sellega kaasneva piirikontrolli kadumise tõttu ning see süsteem peab kuuenda direktiivi üleminekusätete rakendamisel ära hoidma maksutulu kaotamise.(16)

23. Need õigusaktid puudutavad seega esmajoones liikmesriikide maksuhaldurite koostööd ning ei omista üksikisikutele mingisuguseid õigusi, kui mitte arvestada määruse nr 218/92 artikli 6 lõike 4 alusel saadavat teavet käibemaksukohustuslase registrinumbriga. Piiriülese teabevahetuse eesmärk ei ole vabastada maksukohustuslane tõendamiskohustusest, mis tal lasub kuuenda direktiivi alusel. Teave võimaldab maksuhalduritel üle kontrollida maksukohustuslase andmeid ning tõendeid, aga ta ei pea neid asendama. Juba direktiivi 77/799 artikli 2 lõike 1 ning määruse nr 218/92 artikli 5 sõnastusest tuleneb, et liikmesriigi maksuhaldur *võib* teavet nõuda, kuid ei pea.

24. Nagu komisjon märgib, ei ole taotluse saanud riigi asutused teatavatel asjaoludel kohustatud teavet esitama. Nii tuleb määruse nr 218/92 artikli 7 kohaselt teave esitada vaid siis, kui taotluse esitanud pädeva asutuse nõutud teabe hulk ja laad ei põhjusta taotluse saanud asutusele teatava ajavahemiku jooksul ebaproportsionaalset halduskoormust ning taotluse esitanud asutus on kasutanud kõiki oma teabeallikaid.(17)

25. Kui ühendusesisese tarne teostanud isikul tekib tõendamisevajadus ja ta oleks alati kohustatud nõudma teavet ühendusesisese omandamise kohta sihtriigis, võiks taotluste arv kasvada selliseks, et taotluse saanud asutused lükkavad taotlused viitega määruse nr 218/92 artiklile 7 ebaproportsionaalse halduskoormuse tõttu tagasi.

26. Sõltumata sellistest praktilistest kaalutlustest, ei ole sihtriigi maksuhalduri teave mõeldud eranditult selleks, et tõendada ühendusesisese tarne maksust vabastamist kuuenda direktiivi artikli 28c A osa punkti a tähenduses.

27. Nagu ma nimelt märkisin oma ettepanekus kohtuasjas Teleos, kontrollivad päritolu- ja sihtriigi maksuhaldurid teineteisest sõltumata, kas tingimused ühendusesisese tarne maksust vabastamiseks või ühendusesisese omandamise maksustamiseks on täidetud.(18) Sihtriigis kaupade ühendusesisese omandamise deklareerimine kujutab seega endast üksnes kaudset tõendit selle kohta, et kõnealused kaubad on päritoluriigist tegelikult füüsiliselt välja viidud. Kui päritoluriigi pädeval maksuhalduril on vastav teave, kuna sihtriigi maksuhaldur on selle omaalgatuslikult edastanud,(19) võib see igal juhul täiendavalt toetada tarne maksust vabastamise nõuet.(20)

28. Ma mõõnan, et Twohi olukorraga sarnasel juhul jäetakse käesolevas ettepanekus esitatud seisukoha kohaselt maksukohustuslase tarne maksust vabastamata, kuigi ta ei suuda kauba maalt välja vedamist tõendada vaid oma äripartneri hooletuse tõttu. Kui tarnija jätab kauba maalt välja viimise siiski ostja kanda, võtab ta teadlikult endale riisiko jääda vastavatest tõenditest ilma, juhul kui ostja neid tõendeid talle ei esita. Sellises olukorras ei saa maksuhaldur kuidagi aidata. Pigem peab tarnija pöörduma oma äripartneri poole ning nõudma temalt välja tõendid või nõudma temalt tagantjärele käibemaksu, kui viimane ei esita tõendeid päritoluriigist väljaveo kohta. Tarnija saab end kaitsta vastava riisiko vastu, nõudes käibemaksu ulatuses tagatist ning vabastades tagatise alles järk-järgult vastavalt veodokumentide esitamisele.

29. Maksuhaldur ei ole käesolevaga sarnases olukorras seetõttu kohustatud taotlema teise liikmesriigi maksuhaldurilt teavet selle kohta, kas seal on konkreetse kauba ühendusesisene omandamine deklareeritud.

V. Ettepanek

30. Tuginedes eelnevale, teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Hoge Raadi esitatud eelotsuse küsimusele järgmiselt:

Isik, kes taotleb ühendusesisese tarne maksust vabastamist nõukogu 17. mai 1997. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas artikli 28c A osa punkti a alusel, peab tõendama, et ostjal on omanikuna õigus teise liikmesriiki lähetatavat või veetavat kaupa käsutada ning et kaup on seetõttu päritoluriigist füüsiliselt välja viidud.

Päritoluriigi maksuhaldur ei ole nõukogu 19. detsembri 1977. aasta direktiivi 77/799/EMÜ liikmesriikide pädevate asutuste vastastikuse abi kohta otsese maksustamise valdkonnas ning nõukogu 27. jaanuari 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 218/92 halduskoostöö kohta kaudsete maksude valdkonnas (käibemaks) alusel kohustatud sihtriigi maksuhaldurilt taotlema teavet, kui maksukohustuslane ei suuda ise esitada tõendit kaupade lähetamise või veo kohta.

1 – Algkeel: saksa.

2 – Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23; edaspidi „kuues direktiiv”).

3 – EÜT L 376, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 160.

4 – Vt artikkel 28h direktiiviga 91/680/EMÜ kehtestatud ning redaktsioonis, mida on viimati muudetud nõukogu 10. aprilli 1995. aasta direktiiviga 95/7/EÜ, millega muudetakse direktiivi 77/388/EMÜ ja kehtestatakse uued lihtsustamismeetmed käibemaksu suhtes – teatavate erandite ulatus ja nende rakendamise kord (EÜT L 102, lk 18; ELT eriväljaanne 09/01, lk 274).

5 – EÜT L 336, lk 15; ELT eriväljaanne 09/01, lk 63. Muudetud nõukogu 25. veebruari 1992. aasta direktiiviga 92/12/EMÜ aktsiisiga maksustatava kauba üldise korralduse ja selle kauba valdamise, liikumise ning järelevalve kohta (EÜT L 76, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 179). Alates sellest, kui jõustus nõukogu 7. oktoobri 2003. aasta direktiiv 2003/93/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 77/799/EMÜ liikmesriikide pädevate asutuste vastastikuse abi kohta otsese ja kaudse maksustamise valdkonnas (ELT L 264, lk 23; ELT eriväljaanne 09/01, lk 403), ei kehti direktiiv 77/799 enam käibemaksu kohta.

6 – EÜT L 24, lk 1.

7 – ELT L 264, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 392.

8 – V-N 1995, lk 2324.

9 – Vt kohtujuristi 11. jaanuari 2007. aasta ettepanek kohtuasjas C-409/04: Teleos jt (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata), eeskätt punktid 45 ja 59.

10 – Eespool 9. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas Teleos jt, punkt 63 edasiste viidetega.

11 – Vt selle kohta ka 3. märtsi 2004. aasta määrus kohtuasjas C-395/02: Transport Service (EKL 2004, lk I-1991, punktid 27 ja 28) ning 21. veebruari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-255/02: Halifax jt (EKL 2006, lk I-1609, punktid 90 ja 91). Täpsemalt selle kohta minu 11. jaanuari 2007.

aasta ettepanek kohtuasjas C-146/05: Collée (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punktid 20 jj).

12 – Eespool 11. joonealuses märkuses viidatud kohtuotsuse Halifax jt punkt 92.

13 – Vt sisendkäibemaksu mahaarvamisõiguse kohta ka juba 21. märtsi 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-110/98–C-147/98: Gabalfrija jt (EKL 2000, lk I-1577, punkt 52) ning 18. detsembri 1997. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-286/94, C-340/95, C-401/95 ning C-47/96: Molenheide jt (EKL 1997, lk I-7281, punkt 48) ning kuuenda direktiivi artikli 21 lõikega 3 seoses 11. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas C-384/04: Federation of Technological Industries jt (EKL 2006, lk I-4191, punkt 29).

14 – Vt direktiivi 77/799 põhjendus 1. Määrusega nr 1798/2003 kehtestatud uued sätted ei ole seda eesmärki muutnud (vt määruse nr 1798/2003 põhjendus 1).

15 – Vt määruse nr 218/92 põhjendus 4.

16 – Vt määruse nr 218/92 põhjendused 1–3.

17 – Vt ka direktiivi 77/799 artikli 2 lõike 1 teine lause.

18 – Eespool 9. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas Teleos jt, punkt 90.

19 – Käesoleval juhul puudus Madalmaade maksuhalduril ilmselgelt vastav omaalgatuslikult edastatud teave. Kaheldav on ka see, kas andmed sihtriigi poolt ühendusesiseste omandamiste maksustamise kohta kuuluvad automaatselt edastatava teabe hulka. Teavet, mis on vajalik ühendusesisese tarne maksust vabastamiseks, ei pea päritoluriigile edastama mitte sihtriik. Pigem peab päritoluriik määruse nr 218/92 artikli 4 kohaselt talle artikli 22 lõike 6 punkti b alusel antud teabe (s.o tarnija andmed omandaja kohta) edastama sihtriigile, et viimase maksuhaldur saaks tagada, et omandamine maksustatakse.

20 – Vt eespool 9. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas Teleos jt, punkt 91.